

(א) לשל 1: גיטין מה; (ב) כמותות לט. (ע"ש); (ג) זיל האסבל עי"ן; (ד) (1:17) (א) (ע"ש); (ה) (ע"ש);

מוסף רש"י

מיטב שדהו של ניוק. השתא שמשע שחש שילא בעירו ואללה בעירו ערוגה גיט סאה בשנה תפוזי שחן ערוגה יפה שכל שדה היקח ונתן לו דמיא ופילו היה לו כחשה (גיטין 100) שחש אללה ערוגה כשהו שחן ערוגה משותפת של ניוק מהו יפה עשוי עם פירותיה ומה תהא יפה כלל פירות ונתן לו (וע"ל 101) לא לא מהרוב. להחמיר עליו בשחן יתר ממה שחייק, אלא לבנות לניוקן, ישעור דמי ניוק כמות שחיה, מן העיריות. שחש און לו משות ורעה לפרע לו קרקע כמותא לניוקן לניוקן קרקע ערוגה של ניוק מוקי, דשמין ערוגה של ניוק לפי מה שחיה וחס מוקי כל ליתן לו קרקע דמי ניוק, מוקי מן עיריות (וע"ל 101). כחון משחש פירות עירבה, וכל עיריות הן ערוגה, והלכות מהי ניחא (וע"ל 101). המוציא מחבירו עליו הראיה. הוה ניוק הוא מולא מחבירו ועליו עדים לנכר את הספק ותלויהתה היא (וע"ל 100) מן בעד דבריה ישג אללה, יעש רחיש אללה (גיטין 100).

מוסף תוס'

א. לכאורה משמע הדיני במשוייר שבו, וחובא דאי"כ לימא הכי בהדיא כדקאמר ריה"ג. לכך נראה דלאו חזיא מילתא דאיי, דמשוייר שבו היינו הדיא, ותקלקל המשוייר שבו נמי לא מילתא אלא לפי הקלקול והכל יהושע סבר ד'אפילו'. ר"פ. ב. ומדנקט סמדר ושכיר תבואה שכנגד סמדר דאירור בה ריה"ג והחכמים, (אמרנו בחוש) דמינה איכא למשמע דתבואה מודה ר' יהושע. רפ"ג. ג. לרידוהי רפ"ג. ד. ואשנין גמורים. וזכרמפרשינן שטמיה דאי אמר רחמנא ובער בשעה אחי הי"ג מודי הדוא צריך לשהה תני כיון דלא צריכי לשהה בעיניהו דבי לשלומי, ופנין ובוסר צריכין הן לשהה, ומד' שמעון נשמע לר' יהושע, ועוד דהא אמרין דר' יהושע היינו דר' יהושע וליכא ביניהו אלא כחש גופנא. רפ"ג. ח. איפכא, דלוי בשעמיק. ט. ריכין דרבנן מקילי טפי מר' שמעון איכא למימר ולא בא להחמיר ולטפוי כי אם על ההכנסה ועל מלחיהו קאי ולא לטפוי על ר' יהושע. ר"פ. ט. כחש גופנא. ר"פ. י. אלא בא לאפוקי דרבי יהושע. ר"פ.

הכנסת פרק ששי בבא קמא

סמדר. ענבים דקין בהתחלתן לאחר שפרחו מיד: (א) וכמה היא יפה. הקרקע לימכר כשהיא סמדר ולהקל באו: ד"א. (ב) בנישומין אגב קרקע: זומן שאכלה לנזכי גפנים. ג האשכולות נראה כחנינות הגפנים ויכיר ועיריין לא פרח להיות הענבים גמורים והוא לולב וכן יחור בתחילתו: אכל אללה פגיס.

בתחלה או בזכר ענבים שהן כפול הלכן והוה כפירות גמורים ואין אותן כו': לניוקן מן העיריות. אותה שומא ששמו ז"ד מאה או מאתים כו' דהמזילא מחבירו עליו הראיה העירית שנכסיו: ולא סימא. דהאי מיטב של ניוק דקאמר ר' ישמעאל וקשיא לן בפ"ק(י) אללה כחשה משלם שמינה ותלעה רב אדי כגון שאכלה כו' דהמזילא מחבירו עליו הראיה וכחשה הוא דמשלם אלא מאי מיטב דניוק דקאמר ר' ישמעאל לאו כספיקא מיירי וה"ק אותה ערוגה שאכלה שלם כפי מה שהיתה ראויה להטיב ולהשביח לקמיה: כי היאך דלניוק. בימות הקציר: סמדר. לאחר שפרחו הענבים מיד ולולבין קודם שפרחו: כיון ופנין. הוסף סמדר עמהם כמשנה: כחש גופנא. לנכות מן התשלומין מה שיחישו הענבים בגפנים אם יעמדו שם עד הצליר שתמיד יונקים לחלוה הגפן: אצני אמר מסיימי ומסיימי ומאן אצני דחייש לנחש גופנא ר"ש. דשמענא ליה בדוכתא אחרייתו: שפופא להטעור. אלמא מנכין מן התשלומין כפי מה שעתידה להכחיש: נני חיה. דמי ולדות קמיירי דמנכה לו מה שהצטל עתיד ליתן כשכר המיילדת וזוק האשה שהיא נוזקה ומנטערת עכשיו יותר משיש לה מה הרי הוא משלם לאשה נוק ובער ונמנא הכל כלל ומדמי ולדות שהוא נותן לנצל מנכין שכר חיה: נני מונוט. שהוה לניוק להוסף על מונוט אשתו בימי קישויה והשתא לוי קישוי. אלמא מנכין מה שהוא עמדי להוליא: דקלא פרפשא. משוה הוא מאלד ונישוס כפי עממו: מסיימי

ומסיימי מאן תנא דחייש לכחש גופנא ר"ש בן יהודה היא דתניא ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש בן מנסימא אונס אינו משלם את הקצית מפני שסופה להצטער תחת בעלה אמרו לו אינו דומה נבעלת ברצון לנבעלת באונס אמר אביי הני תנאי ור"ש בן יהודה אמרו דבר אחד רבי שמעון בן יהודה הוא דאמר הני תנאי מאי היא דתניא רבי יוסי אומר נכי חיה בן עזאי אומר נכי מונוט מ"ד נכי חיה כ"ש נכי מונוט ומ"ד נכי מונוט אבל נכי חיה לא דאמר ליה אתתא דירי פקיהא היא ולא מבעיא חיה רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע עבוד עובדא כוותיה דר"ג בששים לישנא אחרינא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע שמו דקלא אגב קמינא דארעא והלכתא כוותיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע בדקלא דארמאה והלכתא כוותיה דריש גלותא ברקלא פרפשא אליעזר זעירא וטעמייהו משום דלוי דומה נבעלת באונס נבעלת זכרון משלם את הצער. כפרק אלו נערות (כמותות דף ט. וע"ש) גבי הא דתנן האונס נתן את האער צעי גממרא אער דמאי א"ע"פ דדצר פשוט הוא שיש אער גדול לנחמה שצבעלה תחת צעלה דתנא דמתניין דתס חייש לכחש גופנא מדקמתי שהאונס נתן את האער ומפסה פטור ומדפטרין מפסה אלמא חייש לכחש גופנא מה שסופה להטעור תחת צעלה הלכן צעי אער דמאי:

אבלה סמדר ר' יהושע אומר רואין אותן באי"ו הן ענבים עומדות ליבצר. כענבים העומדות ליבצר דוקא כסמדר דענבים פעמים אלו מתקלקלים ואלו ניזולים לפיכך אין נידוין כמשוייר אצל תבואה רגילה להתקלקל כולה יחד ובחזיו מודה ר' יהושע או כרבי יוסי הגלילי או כרצון ובתבואה גדולה כמו סמדר בענבים יסבור כמשוייר שבו אי נמי תבואה לא קנסו כל כך כמו בענבים ולא יחא נידון כמשוייר שבו לרבי יהושע ונראה דלע"ג דלמר ר' יהושע רואין אותן כאילו עומדות ליבצר מ"מ שמיין אותן אגב קרקע דהא ר"ש נמי קאמר הכי כפגיס או בזכר וע"כ אגב קרקע שמין אותן כיון דלרבי לשהה (א) וכפירות גמורים דוקא קאמר רבי שמעון דמשלם פירות גמורים כמשנתנו:

ומאי ניהו כי האמר דפ"ק. הכא משמע דסכר אצני דפלגיג' נידון כמשוייר שבו והקשה ר"מ דכריש הניוקין (גיטין דף מה: וע"ש) ס"ל לאצני דפלגיג' אי שיימין דניוק או דמזוין ו"ל אע"ג דמשמע דפלגיג' אי דמזוין אי דניוק דהא תניא פ"ק (דף 101) צהיל מיטב שדהו של ניוק ומיטב כרמו של ניוק דברו ר' ישמעאל ר"ע אומר לא בא הכתוב ולא תימא כרב אדי בר אבין דאמר רב אדרי בר אבין כגון שאכלה ערוגה בין הערוגות ולא ידעין אי כחשה הואי אי שמינה הואי דאמר קום שלים שמינה במוטב דאיכא השתא דהכי לא אמרינן מאי טעמא המוציא מחבירו עליו הראיה אלא במוטב דלקמיה ומאי ניהו כי היאך דלניוק אמר מר ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש במוה דברים אמורים שאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים הא סמדר רואין רואין כאילו פגיס או בזכר הוא דרואין אותן כאילו עומדות ליבצר רואין אותן כמה היא יפה וכמה היא יפה אמר רבינא כרוך ותני בר"א בזמן שאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים אבל אבלה סמדר פגין או בזכר רואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר ר"ש בן יהודה היינו רבי יהושע איכא ביניהו כחש גופנא ולא מסיימי אביי אומר מסיימי ר"ש בן יהודה היא דתניא ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש בן מנסימא אונס אינו משלם את הקצית מפני שסופה להצטער תחת בעלה אמרו לו אינו דומה נבעלת ברצון לנבעלת באונס אמר אביי הני תנאי ור"ש בן יהודה אמרו דבר אחד רבי שמעון בן יהודה הוא דאמר הני תנאי מאי היא דתניא רבי יוסי אומר נכי חיה בן עזאי אומר נכי מונוט מ"ד נכי חיה כ"ש נכי מונוט ומ"ד נכי מונוט אבל נכי חיה לא דאמר ליה אתתא דירי פקיהא היא ולא מבעיא חיה רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע עבוד עובדא כוותיה דר"ג בששים לישנא אחרינא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע שמו דקלא אגב קמינא דארעא והלכתא כוותיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע בדקלא דארמאה והלכתא כוותיה דריש גלותא ברקלא פרפשא אליעזר זעירא וטעמייהו משום דלוי דומה נבעלת באונס נבעלת זכרון משלם את הצער. כפרק אלו נערות (כמותות דף ט. וע"ש) גבי הא דתנן האונס נתן את האער צעי גממרא אער דמאי א"ע"פ דדצר פשוט הוא שיש אער גדול לנחמה שצבעלה תחת צעלה דתנא דמתניין דתס חייש לכחש גופנא מדקמתי שהאונס נתן את האער ומפסה פטור ומדפטרין מפסה אלמא חייש לכחש גופנא מה שסופה להטעור תחת צעלה הלכן צעי אער דמאי:

נטו. עין משפט נר מצוה

מה א ב מיי פ"ד מלכות מקי ממונ הלכה ד סגן עשין סו טו"ע ח"מ סימן ע"ג ספיקו 1:

תורה אור השלם 1. כי יבצר איש שדה או כרם ושחף את בעייהו ויבצר בשדה אור מוטב שדרו ומוטב כרמו ושלם: שמה כב ד

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה כמה היתה יפה: (ב) ד"ה כ"ה (ג) ד"ה כ"ה (ד) ד"ה חלה כו' דלרבי לשהה דבפירות:

גליון הש"ס גמ' כחש גופנא. עין צ"מ דף קד ע"ג ובמסופות שם ד"ה סכר:

רבינו הגאול

אבלה סמדר ר' יהושע אומר רואין אותן כאילו הן ענבים עומדות ליבצר, והכמים אומרי רואין אותה כמה היתה יפה וכמה היא יפה. ולא קאמר בששים, אלא על כרוחין בששים, הכא גבי עצמו נמי בששים. (ערוך): כשאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים. פי לולבין הפרחים שעליון בשרש האילן. וי"א לב האילן. איכא ביניהו כחש גופנא וכו'. פירי אילו היה סמדר וה נשאר בגפן עד שיגמר ענבים ליבצר היה מכחיש בגפן ויוצא לחלוותו תניין... ועבשו כשאכלו סמדר ושאר כח העץ במקומו. אחד אומר שפוחתין לניוק מן... לו. לתבע... הכחש שהיה מכחיש גפנו. ואינו מבורר איהו מהן איהו ליה... שמעון... אונס אינו משלם צער מפני שסופה להצטער כמשלם דמי ונדרת)... השכר שהיה נתון למלדת מה... בן עזאי אומר נכי מונוט... פי בימי לידתה שהולדת כחולה [ו]צריכה מטעמים יפים וטובים ומתוקים. (ערוך): אגב קטינא דארנא. פי שדות קטנות. והלכתא כותיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע בריקלא ארמאה, שהוא קל וכחשו שמין אותו אגב שדה שיש ששים דקלים כמה שדה, וכשקצין אחד מהם ונשאר חמישים וחשפה דקלים כמה שדה, ומה שיש ביניהם משלם המוקי. והלכתא כותיה דריש גלותא בריקלא פרפשא, דאמרין לעיל הוה אגב דקין קטבא מחבירו. אתא לקמיה דריש גלותא, אמר ליה הנהו לדידי חזו לי תלתא תלתא בקינא חזו קימי והו שור מאה וזו. ידל תב ליה תלתין ותלת ותולתא. דוקא דיקלא פרפשא הדוא חשב במוטב דלוי ונישוס בפני עצמו, אבל הוה קטבא דרין שן גלותא דיקלא ארמאה והוה לופיך דריה רב נחמן בששים. והאי מאן דקין כופרא דחבירו, דהיינו בוסר, דכופרא שייך בתמורים ובוסר בענבים, אם קין שיימין ליה בששים עם הקרקע, דהכל כלל, שהקונה קרקע בפירותיו נתון עיני קנת בשבת שלא דאן. והלכן שיימין בששים עם הקרקע כר' אצטור ועירוי וכדשרואל.

מסורת הש"ס

הוה סיים מסאני אוכמי. משמע שלא היו רגילין *מגעעים שחורין¹ וכן משמע בסדר מעניות אלו (מענית כב. ועס) דקאמר להכי אתא הוא גברא דסיים מסאני אוכמי ולא רמי חוטי כדי שלא יכירו בו שהוא יהודי ומימה דבפ"ק דביצה (דף טו.) מן אין משלחין מנעל לכן צי"ט מפני שלחן דלת הגיר להשמירו משמע שלא היו נועלים אלא שחור ואומר ר"ת דהמנעל ודאי היה שחור אבל הרלועות היו לבנות² ומסאני אוכמי דהלא ומסקת מענית היינו המנעל והרלועות הכל היה שחור ואי היינו דלמרנין צפרק בן סורר (סנהדרין דף עז: ועס)³ בשעת השמדת אפי' לשנויי ערקתא דמסאני אסור שהרלועות היו משונות משל נכרים ואצילות דלעיוור היה מה שהיה לבוש שחורים ומתקפה שחורים והיה רוצה שאפי' הרלועות יהיו שחורים שלא יהא עליו כלל דך לבנות מפני שיצמחה של ירושלים:

כתב דראשון ורא חתמה לו ב'. כסוף מי שהיה נשוי (מכות דף ק"ג ועס)⁴ מפרש רב אשי דאפילו ר"מ לא קאמר אלא בשני לקוחות דאס איתא דנחת רוח עבדה מקמא אצני לה למעמד אצל בלוקא אחד אפילו ר"מ מודה⁵ וא"ת דבפ' הניזוקין (גיטין ע"ג ועס)⁶ גבי לקח מן האיס וזכר ולקח מן (ועס) ודאי כפינו בעל אמר רב לא שנו אלא דא"ל לך חזק וקני אצל בשטר קנה ולקח מן האיס וזכר ולקח מהאשה קאי כדמוכח בסוגיא⁷ ואור"י שיש לחלק בין כתבה בשטר עממו של בעל לכתבה בשטר צפני עממו⁸ ועוד אומר ר"ת דאפילו בשטר של בעל איירי התם אצל שכתבה שהיא עממה מכרה ללקוחות אלא חתמה לו דהכל היינו שמחלה שעבד כתובתה שיש לה על שדה זו וכן משמע לשון חתמה כלומר שנתרנית במקח ולא מחתה זו וה"ר אלעזר משנין פ"י דטעמא דרב התם דבשטר קונה משוס דס"ל אחיות טעות קוסר הוא והו"י כאלו קבל עליה אחיות אצל אס פירש

מוסף רש"י

כתב דראשון. שטר מרע על שדה אחת ולא חתמה לו. לא הויה דאחיה דאחיה מרע שטר אחר ללוקח שטר על אדה אחת וחתמה לו, אברה כתיבה. א"ל אס שני חורין, שטר הרלוותין אומר הנחמי לך מקום לבנות הימנו (מכות ג"ה). ויבולה א"ת שאתמר ברת דתו עשיתי לבעלי. מן משע מבנה (ועס) עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור. דעול וזכי ועוד לך קאמר ליה (גיטין ג"ה). שטר מרנין אדם. לשטר. ודאי בדיני שמים. פועותה לשטר. לרשעים שמקיין להפסיד את ישראל (גיטין ג"ה). לא שטר. השולח הגיעה עד חמש שעות וקנין דפסור מתיי (לעיל ט'). אלא כשמיסר לו גהלת רליבה. השרה ללא דמי לשה, שטר מומין לוקח אצל הא דמלתא מרע עבד ליה ללקח (לעיל כ"ב). מעשיו קא גרמו לו. מומין היקין ויהי כשור (ועס). גירודת גמרי (ועס). ברי (הויסק). ממיל היקין לבל שיהא מומתם לוקח (לעיל ט'). גני הויקין. ורי יחונן אמר אפילו מסר לו העלבת פסור. ורי יחונן דעממה אפילו אסו משוס חלו והכל חלו דתם ין (לעיל כ"ב). צבתא דחריש גרמה לו. לחזונו של התם גרמה ההעבר, שהא עולה והולכה לגרמ. צבתא לחזונו וכן משני. צבתא שחורין ויגאלא, י"א גרסין צו"תא. תירו של חרש שמתמיד עם שהלכה ועולה ולכן צו"תא צבתא כדאמרינן (ש"ס. כ"ה). ליה צו"תא לגרמו (לעיל ט'). גרוא. עלים יעוס (לעיל כ"ב).

רבינו הגנאל

[עריך]: האי דקין כופיא מאי משלם א"ל דמי כופיא. והא הוה תמרי א"ל דמי תמרי. והא לא תמרי שקל. פ"י כל זמן שהפירן ר"ח ואל גמיר נקרא כופיא. ופסק הלכתא כרבי שמעון דאמר אכלה פירות גמירין כ"י. מי שהוכח פשיטא לן בפרק גירות כתיבות (א. א.) דכל העומד לגזוז כחו דמי לענין בעל חוב דלא טרף להו, אי"ג דפלוגתא לענין שבתה בפרק שבתה הדיין (שבתות מג. א.) שבבים העומדים ליבצר אי כבצורות דמיין אי לא. אוקמה ר' יוחנן (אפילין) מסר

מסאני אוכמי. מנהג אצלם: כופר. בתמרים כוסר צענדים: דמי כופר. אינו כלום לימכר עכשיו: והא הוה תמרי. לאחר זמן: בששים. עם הקרקע דהכל כלל שהקונה קרקע צפירותיה נותן עיניו קנת בשבח של אחר זמן: דן רב מעשה עבד: פסק הלכתא. כלומר לומר לתלמידים:

שהלכה כר"ש הלכה פסוקה לגרומי: לא חסמה לו. שדה המיוחדת לכתובה: אצרה כפוסתה. ולא מלית לומר נחת רוח עשיתי לבעלי דא"כ היה לה למעמד לראשון אלא ודאי גמרה ומקיא: נטר צי דרי. שומר הגרנות שמנהגן היה לעשות כל צדי העקשה בגרון אחר זה גדישו זה גדישו וממנין שומר ובההיא אפי' רבי מודה: ברתג' המציא אס העלים חייב. דאי לאו אחרון קמא לא עבד מדי: גב' צצא. צבת טנליי"ש: גווא. קואיס: קלתא

אמר כוונתך אמר להו הא שמואל חי ובית דינו קיים שדרו קמיה דשמואל אמר להו שפיר קאמר לכו בששים ושבתוהו: ר"ש אומר אכלה פירות גמורים כו': מ"ט הא דאמר רחמנא יבער בשדה אחר (מלמד ששמין על גב השדה ה"מ מדי דצריך לשדה הני כיון דלא צריכי לשדה בעינייהו בעי שלומי אמר רב הונא בר חייה א"ר ירמיה בר אבא דן רב כר"מ ופסק הלכתא כר"ש דן רב כר"מ דתנאי *כתב דראשון ולא חתמה לו לשני וחתמה לו אברה כתיבתה דבר ר"מ ר"י יהודה הויה יכולה היא שתאמר נחת רוח עשיתי לבעלי אתם מה לכם עלי ופסק הלכתא כר"ש כי הא דתנן ר"ש אומר אכלה פירות גמורין משלמת פירות גמורין אם סאה סאה אם סאתים סאתים: ברתג' דהמגריש בתוך שדה חבירו שלא ברשות ואכלתן בהמתו של בעל השדה פסור ואם הווקה בהן בעל הגדיש חייב ואם הגדיש ברשות בעל השדה חייב: גב' לימא תנן דלא כרבי דאי כנבטי ר"ה האמר עדי שיקבל עליו בעל הבית לשמור אמר רב פפא הכא כנבטי בי דרי עסקינן דכיון דא"ל עייל וגודש עייל ואגמר לך הויה: ברתג' דהשולח את העבדה ביד חרש שומה וקמן פסור בדיני אדם והויה בדיני שמים השלה ביד פקח הפקח חייב יאחד הביא את האור ואחד הביא את העצים המביא את האור חייב י"א אחר וליבה המלכה חייב ליבתה הרוח כולן פטורין: גב' אמר ר"ל משמיה דחזקיה י"א שנו אלא שמסר לו גהלת וליבה אבל מסר לו שלחבת חייב מ"ט מעשיו גרמו לו ורבי יוחנן אמר אפילו מסר לו שלחבת פסור מ"ט צבתא דחרש גרמה לו ולא מחייב עד שימסור לו גווא סלתא

בלא אחיות לא קנה אפי' בשטר¹ ושמואל דלמר עד שמכתבו לו אחיות משוס דקפני אחיות לאו טעות סופר הוא דפליגי דבכי צפ"ק דבצח מניעא (דף ז'). דשמואל קאמר שהיה דשעבוד לרין למיך ורב נמי אמר התם נמלא שאינו שלו רב אמר יש לו מעות ויש לו שכן ומשמע דפשיטא ליה דאפי' לא פירש לו את השבח קאמר רב דיש לו שכן והיינו משוס דלית ליה דאחיות טעות סופר הוא: **ופסק הלכה בר"ש דאמר אברה פירות גמורין כו'.** פ"י ר"ח דמהכל² פשיטא לן צפרק נערה כתיבות (דף ג"ה ועס)³ דכל הסוגד לגזוז כחו דמי לענין בעל חוב דלא טרף להו אפי' דפלוגתא לענין שצוה צפרק שצוה הדיין (שבות דף מג. ועס)⁴ צענדים העומדים ליבצר אי כבצורות דמיין אי לא: אצטריך למימיה או למסתמא דלא כרבי או לאשמעינן דאפילו רבי מודה צה דמפרש בגמרא:

לבתה הרוח כולן פטורין. פ"י דכרות מנזיה איירי דמשמע בגמ' דתם ליבוי דרות מיירי כרות מנזיה כרות מדפריך עלה דברייתא וליהו כורה ורות מסייעמו ואי כרות שאין מנזיה הא לא היה ליה לאסוקי אדעתיה⁵ וא"ת כיון דמתלבה כרות מנזיה ימייב האחרון של הנחת עטים (ווארין) דכלל דוכתי אשכחן שמתחייב לענין אש דשיכול לזיק כרות מנזיה כגון אצנו וסכינו ומשאו שהינן בראש גג ופסלו כרות מנזיה והיקו וסופך קמת חכירו בפני הדליקה דמטיא ליה כרות מנזיה ואין לחלק משוס דבהנהו אין ממוסר אלא הולכת האש בעלמא ע"י רוח מנזיה⁶ אצל כהן ממוסר ליבוי ואין שם אש עליו ולא קרינא ציה המדעיר את הצערה⁷ דהא צפ"ק ע"י נטודו של חרש המטלטלה היה המוסר לו חייב⁸ הכא נמי יהיה האחרון חייב אפי' שמוסר ליבוי וי"ל דלצנת הרוח דמתני' קאי אצל אחר וליבה דהשמה הוי ליבה וליבה הרוח ככרייתא דגמ'⁹ וכן משמע ליגעא דטולן¹⁰ וצאן צליציו כדי לצנות ולא כרות צפני עממו כדי לצנות כמו שאפרש בגמ' ובחנם דחק לפרש דליצמו הרוח וליצמו הרוח אלא נראה לפרש דליצמו הרוח היינו שליצמה הרוח צפני עממה כרות שאין מנזיה וליבה הרוח בגמ' צין מנזיה צין אין מנזיה וכגון שקודם ליבוי ככר צה הרוח שליצמו לצפוק אחי הרוח שיהיה דמאחר שכל ככר כך לי שאינו מנזיה כמנזיה וכן משמע מתוך מילוינו של רבא שמיך כגון שליצמה כרות מנזיה וליצמו הרוח כרות שאינה מנזיה מכלל דמעיקרא ס"ד שמעיקרא צה הרוח שלצפוק ליבה וכן משמע צירושלמי דמתניתין איירי כרות שאינה מנזיה דגרסינן התם ליצמו הרוח כולן פטורין ממנ אחרון צרות של אנוסים אצל כרות שהעולם ממנהגו לו חייב ר' יוחנן ור"ל תריוהו אמרי אפי' כרות שהעולם ממנהגו כרות שפעמים הוא צה ופעמים אין צה¹⁰:

1. ולכן לא מחייב אי"ג יחול להתלבות ע"י רוח מצויה. ר"ס. שררוח הוא עששה תנוק לגמרי. מל"ה בשעמ"ק. 2. אפי' שיהיה מחוסרת ליבוי. ר"ס. 3. ומאי דקתני שטר במתניתין מפרש בביראה. מוס' שאין בשעמ"ק. 4. ומשמע דכולם קאי אכל בתור דלעיל. מביא עצים ומביא (עין) [אורן] וליבה, ואי"כ הוי תכי פירותיו ליבשו הרוח ומיילת דכולם קאי. 5. וצ"ל דרות שהעולם ממנהגו כרות שפעמים הוא וכו' אלא רוח שהעולם ממנהגו בו לעיתים, ולאפוקי מ"ד תמן דאינס פטורין אלא שבתה הרוח של אנוסי. שהיא רוח סערה שאין העולם ממנהגו בו שאינה נושבת אלא לעיתים דחוקות ולפיכך פטורין דלא הוה לאסוקי אדעתיהו כלל כשהביאו האש והעצים או שבה מי שלבה, אבל ברות שאור חזק צבת מהם שהוא מצוי תריר שהוא רוח היום חייב שהיה לו לחוש שפא יבוא וכו', והאו ר"י ור"ל למימר כל שנשבת הרוח לאחר מעשים אם הוא יותר מרות המצויה תריר פטורין דלא הוה לאסוקי אדעתיהו שפעמים אינו בא. דצ"ל.

א) [לעיל נ"ג:]; ב) מסכות ש"ס; ג) לעיל נ"ג: ד) לעיל נ"ג: ע) לעיל נ"ג: ו) לעיל נ"ג: ז) לעיל נ"ג: ח) לעיל נ"ג: ט) לעיל נ"ג: י) לעיל נ"ג: י"א) לעיל נ"ג: י"ב) לעיל נ"ג: י"ג) לעיל נ"ג: י"ד) לעיל נ"ג: י"ה) לעיל נ"ג: י"ו) לעיל נ"ג: י"ז) לעיל נ"ג: י"ח) לעיל נ"ג: י"ט) לעיל נ"ג: כ) לעיל נ"ג: כ"א) לעיל נ"ג: כ"ב) לעיל נ"ג: כ"ג) לעיל נ"ג: כ"ד) לעיל נ"ג: כ"ה) לעיל נ"ג: כ"ו) לעיל נ"ג: כ"ז) לעיל נ"ג: כ"ח) לעיל נ"ג: כ"ט) לעיל נ"ג: ל) לעיל נ"ג: ל"א) לעיל נ"ג: ל"ב) לעיל נ"ג: ל"ג) לעיל נ"ג: ל"ד) לעיל נ"ג: ל"ה) לעיל נ"ג: ל"ו) לעיל נ"ג: ל"ז) לעיל נ"ג: ל"ח) לעיל נ"ג: ל"ט) לעיל נ"ג: מ) לעיל נ"ג: מ"א) לעיל נ"ג: מ"ב) לעיל נ"ג: מ"ג) לעיל נ"ג: מ"ד) לעיל נ"ג: מ"ה) לעיל נ"ג: מ"ו) לעיל נ"ג: מ"ז) לעיל נ"ג: מ"ח) לעיל נ"ג: מ"ט) לעיל נ"ג: נ) לעיל נ"ג: נ"א) לעיל נ"ג: נ"ב) לעיל נ"ג: נ"ג) לעיל נ"ג: נ"ד) לעיל נ"ג: נ"ה) לעיל נ"ג: נ"ו) לעיל נ"ג: נ"ז) לעיל נ"ג: נ"ח) לעיל נ"ג: נ"ט) לעיל נ"ג: ס) לעיל נ"ג: ס"א) לעיל נ"ג: ס"ב) לעיל נ"ג: ס"ג) לעיל נ"ג: ס"ד) לעיל נ"ג: ס"ה) לעיל נ"ג: ס"ו) לעיל נ"ג: ס"ז) לעיל נ"ג: ס"ח) לעיל נ"ג: ס"ט) לעיל נ"ג: ס"י) לעיל נ"ג: ס"יא) לעיל נ"ג: ס"י"ב) לעיל נ"ג: ס"י"ג) לעיל נ"ג: ס"י"ד) לעיל נ"ג: ס"י"ה) לעיל נ"ג: ס"י"ו) לעיל נ"ג: ס"י"ז) לעיל נ"ג: ס"י"ח) לעיל נ"ג: ס"י"ט) לעיל נ"ג: ס"י"י) לעיל נ"ג: ס"י"יא) לעיל נ"ג: ס"י"י"ב) לעיל נ"ג: ס"י"י"ג) לעיל נ"ג: ס"י"י"ד) לעיל נ"ג: ס"י"י"ה) לעיל נ"ג: ס"י"י"ו) לעיל נ"ג: ס"י"י"ז) לעיל נ"ג: ס"י"י"ח) לעיל נ"ג: ס"י"י"ט) לעיל נ"ג: ס"י"י"י) לעיל נ"ג: ס"י"י"יא) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"ב) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"ג) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"ד) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"ה) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"ו) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"ז) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"ח) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"ט) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"יא) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"ב) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"ג) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"ד) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"ה) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"ו) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"ז) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"ח) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"ט) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"י) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"יא) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"י"י"ב) לעיל נ"ג: ס"י"י"י"i"i"i"ג) לעיל נ"ג: ס"י"י"i"i"i"i"ד) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"ה) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"ו) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"ז) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"ח) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"ט) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"יא) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"ב) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"ג) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"ד) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"ה) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"ו) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"ז) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"ח) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"ט) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"י) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"יא) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"י"ב) לעיל נ"ג: ס"י"i"i"i"i"i"י"i"i"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"ב) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"י"ב) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"ב) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ב) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ב) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ב) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ב) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ח) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"ט) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"יא) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ב) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ג) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ד) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ה) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ו) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"i"i"י"ז) לעיל נ"ג: ס"i"i"i"i"i"i"i"i"י"i"i"י"i"i"י"

הכונס פרק ששי בבא קמא

6) ובי' טו. 3) [לעיל טו:
כ"ג: יג. מונח י: סנהדרין
כ"ג: וזכר מ. כיוצא
י"ג: 3) [לעיל ה: לקמן
ס"א: 4) [לעיל נ"א. וס'
נמקין: 5) ד"ה אמר,
ו ר"מ מ"ו, 1) ש"ל מ"ו,
8) ד"ה וקא"ל, 9) י"ל ל"ה
יוסי ופ"ק.]

תורה אור השלם

1. ור"א מלאך ו' אלו
בלבב אש מתוך הנהגה
ור"א והנה הפנה בער
באש ההסנה אינו אצל.
שמות ג ב
2. בורא גיב שקינים
שלוש פלום לרחוק
ולקרב אמר ו'
ורפאתו: ישיעו נו יט
3. כי תצא אש וקוצים
קוצים ונאכל גדיש או
הקמה או השדה שלם
ישלם המבעיר את
הקמה: שם כה ה
4. ולקחם אגדת אוזב
וטבלם בדם אשר בסוף
הקמה אל המשקוף
ואל שתי המזוזות ואת
הקצה אשר בין ומן
לא תצאו אש מפתח
ביתו עד בקר.
5. שמוה י"ב כב
ואמרת לאומות
ויעלם כל אשר י' ונג' ו'
אלוף ורוצאתי חברי
מתורת ודברתי מרבי
צדיק ודשע:
6. יחוקאל כא ח
הצדיק אבד ואין איש
שם על לב אנשי חסד
נאקסם באין מבין י'
מפני דקעה נאקסם
הצדיק: ישיעו נו ג א

גליון הש"ס

גמ' או מיבעי ליה לחלק.
עין מולין דף פ' ע"ב מוס'
ד"ה נתקן ט"ו:

מוסף תוס'

- א. מלאך: שכיולה משם
ואילן לצאת מעצמה
ולתווך ברוח מצויה.
- ב. דלא עשה בפני עצמו
כדי שתוכל לילך ולהזיק
מעצמה. א"ר. ג. שאז
היא יכולה לצאת מעצמה.
- א"ר. ד. היא לא עזק
עצמה, ד"כ ששחיה.
אלא שבמה שליבה הרוח
לא סייע הוא כלה,
ואפי' אי איבעי ליה
לאסוקי אדעתיה שיצטרפו
פטור משום האי טעמה.
ה"ר מנחם משה שטיינר.
ה. בקובץ הזה ליה
למימר דהך רוח מיירי
ברוח שאניה מצויה, והא
דקאמר שליבה ברוח
מצויה כ"י לרבותא נקטיה.
ר"פ. ו. ד' נגויה
דחובת חסדו לא נמיון
דמשבח, לענין החזקה
דלחובת גירי דליה נמיון
שפיר כיון דגרמא בנזיק
מאז. חוס' כ"ב טו ע"א ד"ה
מ"א. ז. לרקק, שעומד
בקומה, שלא נקבד ואינו
גדיש. דש"פ.

סלתא. ע"ס דקיס: גיב. כשארס מדבר מנענע שפתיו ורוח
יוצא: ליהו כוונה. דהייב משום מלאכה בשבת אע"פ שהרוח
מסייעתו כשהוא מגביה התצורה ברכת שקורין פלי"י"א: מזל אחר.
ללא אהני איהו: גוון שליבה ברוח מצויה. כשמתחיל לנצות לא
היתה הרוח נוספת בחוקה ולא היה
מבעיר בכן ונחמה רוח שאינה מצויה
ולצמו דמילתא ללא סליק אדעתא
הוא. אכל וזה לענין שבת סגי לה
ברוח מצויה ולהכי איכיון: אמרה
צמורי. לשון אשמתא צמירתא
(שבת דף טו.) חמימות. כלומר שלא
נפח ממש אלא בגשימה כדרך המחמם
בגשימתו את ידיו דאין זה ליצוי כלל:
מלאכת המשבח. נתקיימה מחשבתו
דנחמה ליה ברוח מסייעתו: **מרתני**
או עפר. לחכה ניכו ונתקלקל:
גמ' דשקיה אש גדישה. אין בני
אדם מזדהרין בהן ללכך עומדין
ללכך איכה למימר זה פשע: אכל
גדיש כו'. דלכא נמימר אנוס היה:
ונלר"ן. פלוגתא דרבי יהודה דהאי
פירקא (ד' f: 6): כל זעלי קומה.
אף זעלי חיים ואלילות: ניו.
חרישה שלל נורע. סקטון שיין
נאכניס לחיכה צשאר דכריס: הוה
אמינא מה ששדה. תצוה קאמר
קרא ולא קרקע ממש להכי כתב
קמה גדילה דהשטח אחרני שדה
לגופה של קרקע: הוה גרסינן
כוני האי נמי לאין דומין. כלומר
להכל חשבוים הנדיקים שקודמים
לפורענות: **עינותא הוא.** שלא יראו
צרה העמידה ללא דמתיב כו':
כ"י

כתב רחמנא גדיש הוה אמינא
אבל קוצים דהפסד מועט אימא לא
בגלוי ולר' יהודה ד' דמחייב אנוקי
קומה ורבנן לרבות כל בעלי
יהודה * או מיבעי ליה לחלק
ורבי יהודה ד' איירי דכתב רחמנא
צריכא דאי כתב רחמנא שדה הוה
קמ"ל אר"ש בר נחמני א"ר יונתן
בעולם ואינה מתחלת אלא מן
הצדיקים תחלה שנתחלה ביה
גדיש שנאמר ונאכל גדיש אבל
איש מפתח ביתו עד בקר כיון
לרשעים ולא עוד אלא שמתחיל
צדיק ורשע בני רב יוסף כולי
הוא לגבייהו דכתיב * כי מפני
לעולם

אם יש בליצויו בפני עצמו כדי לנצות חייב
נשיבת הרוח לנימור שלו ויסמייע על ידה
זה אע"פ ששניהם מזל אחד כי הנימור חס ורוח קר:

רב אשי אמר כי אמרינן זורה ורוח מסייעתו הני מי"א
המסייעתו הוי מלאכת מחשבת ולהכי חייב
הכא לא מקרי מבעיר אלא גורס והמורה לא
לענין האש ככל שאר גרמות דק"ל גרמא
מזורה ורוח מסייעתו מני סבר ככז אשי
סולם מהסוכן חשיב גירי דליה לענין הרחקה
היאולא מתחת הפטיש דחשיב מניק משום
ולא ראה להעמיד שמכה כל כך ככה עד
וקבא גרמא בנזיקין. מתוך כך נראה דאם
לרבות ב' בעלי קומה. נקוטנס פירש כל ב"ה
הגדיש מיוחד שהוא תלוש מן הקרקע אף כל

ליבה ולבתה הרוח אם יש בליצויו כדי
פטור. בשאין ברוב צפני עצמו כדי לנצות
ששים זו כדי לנצות אפילו כשם בליצויו
יתחייב בדלאו איהו נמי היה הולך ומזיק
כדי לנצות מיירי ולכך כשם בליצויו
הכל דהוה ליה כמו זה יכול זה אינו
יכול דחשיב אינו יכול מסייע שאין בו
ומש פירק המנעי (שבת ד' ג. וס')
ואם אין בליצויו כדי לנצות אע"פ
שגם ברוח אין כדי לנצות פטור
ללא מיחייב משום אשו אלא אם כן
עשה כל כך בפני עצמו בלא סיוע
ברוח או דבר אחר שיוכל להזיק
ברוח מצויה אחר גמר המעשה שלו
דהכי משמע המבעיר את הבערה
שצפני עצמו עשה את הבערה שיוכל
להזיק ברוח מצויה^א ולכן כאן פטור^ב
דכלאו ליצוי לא היתה יכולה להזיק
והליצוי דהיינו גמר עשייתה^א לא עשה
המלצה בפני עצמו ופריך אמתי פטור
ליהו כשעושה הליצוי ע"י סיוע הרוח
כאלו עשה בפני עצמו כמו לענין
שבת דחשיב זורה ורוח מסייעתו
כעושה בפני עצמו ומשני אשי הכא
צמאי עסקין בגוון שליבה מזל אחד
שבענין זה אין דרך הרוח לסייעו
ולכן כי מתנין שנתמיע בליצויו
הרוח פטור דלא הוה ליה לאסוקי
אדעתיה שיצטרף ליצוי הרוח עם
ליצויו ללא שכיח שיצטרפו ולא הו"ל
להזכר בכן יומר מצדו שאין מצויה
כן פרי' ועוד יש לפרש בגוון שליבה
מזל אחד שאין בליצויו לנצות כל
המזורה ולא ברוח אלא כל אחד
דמדורה ליבה הוא וכל אחד ליבה
הרוח ואם לא היתה המזורה מתלבה
כי אם מזל אחד היה הולך וככה
מתחברות יחד מתגדלת האש ומזקת
ולא דמי השתא לזורה ורוח מסייעתו
דמה שליבה לא סייעי הרוח כלום א':
רבא אמר בגוון שליבה ברוח מצויה
וליבתה הרוח ברוח שאין
מצויה. הו"פ אס יש בליצויו כדי
לנצות עם רוח מצויה חייב דחשיב
כאלו עושה הכל בפני עצמו ואם
לאו שאין בליצויו כהדי רוח מצויה
כדי לנצות אלא ע"י רוח שאין מצויה
שסייעתו נעשה המלצה פטור דברוח
שאינה מצויה לא הוה ליה לאסוקי
אדעתיה: **רב' זירא אמר בגוון**
דצמרה צמורי. לא נפח צמור כעין
נשיבת הרוח אלא חוס הכל פיו
הוילא על האור לנצותו והכי קאמר

הוא שיתא או שראנא דההוא
יראי מעשה דיריה קא
גרמי וקיימא לן דהכי
ואין על גב דריש לקיש
משמיה דחוקי דהוא
רביה דר' יוחנן וסבת קיי.
ב) פליג עליה כיון דבהדיא
לא אשכחן פלוגתייהו לא
דחיין לר' יוחנן. (בא)
אחד וגיבה המנכה חייב
מאן דהאני ליןבה לא
מישחבש דמתי בלבת אש
ומאן דהאני גיבה לא
משחבש דמתי בורא גיב
שופתיה. הרווייהו חדא
טעמא ניהור... [ערוך]:
פ"י גואוא. עציס יבישום.
סילתא. עציס קטנים.
שרגא. נר. [ערוך]: ד'
זירא אמר דצמורי צמורי.
פ"י חמבא חמומי שלא
נשך בשפתיו אלא פער
פיר ונשך מן הגוון דהיינו
רוח חס לפיכך אינו דומה
לזורה ורוח מסייעתו. פ"א
שלא היה מלבה בכל חור
אלא מנשב ע"ג האור,
וליבתה הרוח.

אם יש בליצויו בפני עצמו כדי לנצות חייב
נשיבת הרוח לנימור שלו ויסמייע על ידה
זה אע"פ ששניהם מזל אחד כי הנימור חס ורוח קר:

רב אשי אמר כי אמרינן זורה ורוח מסייעתו הני מי"א
המסייעתו הוי מלאכת מחשבת ולהכי חייב
הכא לא מקרי מבעיר אלא גורס והמורה לא
לענין האש ככל שאר גרמות דק"ל גרמא
מזורה ורוח מסייעתו מני סבר ככז אשי
סולם מהסוכן חשיב גירי דליה לענין הרחקה
היאולא מתחת הפטיש דחשיב מניק משום
ולא ראה להעמיד שמכה כל כך ככה עד
וקבא גרמא בנזיקין. מתוך כך נראה דאם
לרבות ב' בעלי קומה. נקוטנס פירש כל ב"ה
הגדיש מיוחד שהוא תלוש מן הקרקע אף כל

גב א מיי פירי מהל' מק
מתן הלכה ז ועין
בשגות ומ"מ סמך עין
סו טו"ע ט"מ סמון מ"ח
ספ"ק ט ועין ע"ס בג"ה
זכ"י:
ב ורב אלפס במקומו ועוד
ב"ב פ"ד ט"ז קס"ן:
ג ג ד מיי ע"ס ח
טו"ע ע"ס ספ"ד ב:

לעני רש"י

פלי"א [פלי"א] ינה.

מוסף רש"י

סלתא. ע"ס קטנים
דקיס דהאי ודאי פושע
הוא (ע"ל ב"ב). דמלאכת
מחשבת אסרה תורה.
מלאכה פירש שבת
למלאכת המשכן נזקל
והאם מלאכת ממשכת
מכ"ב (ב"ב ג"א) השעשה
אומה ממכין למלאכה
מזריכה אלא שגנב שבת
פטור שמלאכה זו מותרת
ובחייט מן ועב"י חגיגה
ע"י משכש לעשות זאת
וסוה"ד"ו ח"ב) שחשב
ומכין למלאכה זו ענימה
(ב"ריתום ע"י).

רבינו הגנאל

סילתא או שראנא דההוא
יראי מעשה דיריה קא
גרמי וקיימא לן דהכי
ואין על גב דריש לקיש
משמיה דחוקי דהוא
רביה דר' יוחנן וסבת קיי.
ב) פליג עליה כיון דבהדיא
לא אשכחן פלוגתייהו לא
דחיין לר' יוחנן. (בא)
אחד וגיבה המנכה חייב
מאן דהאני ליןבה לא
מישחבש דמתי בלבת אש
ומאן דהאני גיבה לא
משחבש דמתי בורא גיב
שופתיה. הרווייהו חדא
טעמא ניהור... [ערוך]:
פ"י גואוא. עציס יבישום.
סילתא. עציס קטנים.
שרגא. נר. [ערוך]: ד'
זירא אמר דצמורי צמורי.
פ"י חמבא חמומי שלא
נשך בשפתיו אלא פער
פיר ונשך מן הגוון דהיינו
רוח חס לפיכך אינו דומה
לזורה ורוח מסייעתו. פ"א
שלא היה מלבה בכל חור
אלא מנשב ע"ג האור,
וליבתה הרוח.